

geringens Mening, at dette Lovforslag skulde sikre alle Arbejdere en Erstatning for den Skade, som de kom til under Udførelsen af deres Arbejde uden Hensyn til, om disse Arbejdere vare bemidlede eller ubemidlede. At det har været Kommissionens Mening, fremgaar deraf, at i Kommissionens Forslag § 1 staar der, at alle Arbejdere, som have lønnet Arbejde o. s. v., skulle have Erstatning, og at det har været Regeringens Mening, fremgaar deraf, at efter Regeringens Forslag skulle jo de samme være berettigede til at faa Erstatning for Ulykkestilfælde, som ere berettigede til at blive optagne i anerkendte Sygekasser, og der stod i Regeringens Forslag § 4, at Medlemmer af anerkendte Sygekasser kunne kun følgende være: Arbejdere, Husmænd, ubemidlede Haandværkere og næringsdrivende. Her have vi altsaa det ret mærkelige Tilfælde, at det er Mindretallet, som holder paa Regeringens Forslag, hvorimod det er Flertallet, som for øvrigt i alt væsentligt slutter sig til Regeringen, der har fraveget selve Regeringens Forslag og derved er kommet til at give Lovforslaget en Karakter, som er absolut anderledes end den, nogen har tænkt sig med dette Lovforslag. Jeg kan ikke skønne rettere, end at det er paa Grund af den, man kunde næsten sige uheldige — det vil sige i dette Tilfælde uheldige — Omstændighed, at det Udvalg, som har beskæftiget sig med dette Lovforslag, tillige har beskæftiget sig med Fattiglovsforslaget, og det er i den Grad gaaet ind i Udvalgets Flertals Bevidsthed, at det har forandret Karakteren af dette Lovforslag, saa at det er blevet et Stykke af en Slags Fattiglov, idet det nemlig kun skal være ubemidlede Arbejdere, der faa Erstatning. Jeg kan ikke se andet, end at denne Ændring har den største Betydning, og hvis den ikke bliver vedtagen i Mindretallets Form, vil den give Lovforslaget en ganske anden Karakter. — Jeg kommer dernæst til et Udtryk, som ogsaa har spillet en meget stor Rolle ved alle Forhandlinger om dette Lovforslag baade her og andet Steds, nemlig Udtrykket „grov Uagtsomhed“. Mindretallet foreslaar i Ændring Nr. 3, at dette Udtryk „grov Uagtsomhed“ udgaar. Jeg skal for mit personlige Vedkommende indrømme, at der er noget for Følelsen ret tiltalende ved, at man beholder dette Udtryk, og naar man sætter sig hen og teoretiserer over Sagen, kan man ogsaa komme til det Resultat, at det vilde være rigtigt at beholde det. Men jeg tror, at naar Loven skal udføres i Praksis, vil det medføre ganske overordent-

lige Vanfælgeligheder for de Mennesker, Udvalgets Bestyrer og det paagældende Udvalg, at blive enige om, hvad der er grov Uagtsomhed, og hvad der ikke er det, og jo samvittighedsfuldere disse Mennesker ere, desto vanfæligere vil det være for dem at komme til et Resultat. Jeg glemte for at gøre opmærksom paa, at det ikke alene er det Mindretal, der har stillet de første Ændringer, der har været enig om dette, men at der er 2 Medlemmer af Flertallet, som ogsaa ere med til at stille denne Ændring. Jeg siger altsaa, at de Mænd, som skulle afgøre denne Sag, stiller man ganske overordentlig vanfæligt, thi paa den ene Side staa de med Loven i Haand, og Loven forpligter dem til at anstille nøjagtig Undersøgelse ved hver enkelt Ulykkestilfælde, der sker, hvorvidt det her kan siges, at der foreligger grov Uagtsomhed, eller hvorvidt det ikke kan siges, og det vil selvfølgelig altid blive et subjektivt Skøn. Men hvis de komme til det Skøn, at der foreligger grov Uagtsomhed, kunne de ikke efter Loven tildele den tilfadedkomne eller hans Familie nogen som helst Erstatning. Paa den anden Side staar saa den tilfadedkomne, hans Hustru og Børn, for hvilke det er en Livs-sag, om de faa den paagældende Erstatning. For dem drejer det sig om, om de for Fremtiden kunne føre en nogenlunde betrygget Tilværelse, eller om de skulde føre en Tilværelse som Fattiglemmer. Nu blev der gjort gældende fra flere Sider, at man kunde ret trygt sætte dette Udtryk ind, thi, har man sagt, det vilde næsten aldrig komme til Anvendelse. Jeg veed ikke, hvoraf det ærede Flertal veed, at det næsten aldrig vil komme til Anvendelse, men naar der staar i Loven, at de ikke skulle have Erstatning, naar der foreligger grov Uagtsomhed, saa maa det komme til Anvendelse, i alt Fald naar de paagældende Mænd komme til det Skøn, at der foreligger grov Uagtsomhed. Men hvis det er saaledes, som det ærede Flertal antager — og jeg tror, at det antager det — at det næsten aldrig vil komme til Anvendelse, tillader jeg mig at spørge, hvorfor Forslaget da er stillet. Hvorfor ville De da have det ind i Loven og derved i høj Grad vanfæliggøre Lovens praktiske Gennemførelse ved alle de Undersøgelser, der skulle anstilles i den Anledning? Jeg skal tillade mig at nævne Eksempler paa, hvor vanfæligt det kan være at afgøre, hvad der er grov Uagtsomhed og hvad ikke. Man nævner i Reglen som kvalificeret grov Uagtsomhed, at en Mand er fuld; man siger gerne: Det er dog vel ikke Meningen, at naar en Mand kommer fuld op paa et Stillads og